

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ REINEH ΤΗΣ NAZARET

Τήν Κυριακήν, 16^η/29^η Απριλίου 2018, Κυριακήν τοῦ Παραλύτου κατά τό βιβλίον τοῦ Πεντηκοσταρίου, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξήρξε τῆς Θείας Λειτουργίας εἰς τόν ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου Κοινότητος τοῦ Πατριαρχείου εἰς τήν κώμην τοῦ Reineh, προάστειον τῆς Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας.

Τυχῶν θερμοτάτης ὑποδοχῆς ὁ Μακαριώτατος παρά τῶν Προσκόπων καί τοῦ ποιμνίου, προεξήρξε τῆς Θείας Λειτουργίας

ἐπί τῇ Κυριακῇ τοῦ Παραλύτου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰλαρίωνος καί τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μακαρίου καί Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων τῆς περιοχῆς Ναζαρέτ, ὧν εἷς ὁ Πρεσβύτερος τῆς ἐνορίας ταύτης π. Συμεών, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ διακόνου π. Ἀναστασίου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς ἐνορίας ἀραβιστί, μετέχοντος πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος, ἀφωσιωμένου εἰς τήν ἐκκλησίαν αὐτοῦ.

Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν Θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἐπί τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κετέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καί ἰδὼν σε, Κύριε, ἐβόα· ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ βάλη με ἐν αὐτῷ. Καί εὐθύς σπλαγχνισθεῖς ὁ Σωτήρ, λέγει πρὸς αὐτόν· διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιβέβλημαι καί λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρον σου τόν κράββατον καί περιπάτει!»

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν καί τόν παρά τήν προβατικὴν κολυμβήθραν θεραπεύσας παραλυτικόν, Χριστός ὁ ἀληθινός Θεός ἡμῶν, ἐκάλεσεν ἅπαντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῇ πασχαλίῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ ἐν τῇ πόλει ὑμῶν Reineh, ἵνα εὐχαριστιακῶς δοξάσωμεν τήν ἄφατον Αὐτοῦ φιланθρωπίαν.

Ἡ δέ ἄφατος φιланθρωπία τοῦ Θεοῦ Πατρός συνίσταται εἰς δύο μεγάλα καί ἀνεπανάληπτα ἱστορικά γεγονότα, δηλονότι εἰς τήν ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας ἐνσάρκωσιν καί ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀφ' ἑνός, καί τήν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν τοῦ Θεοῦ Λόγου καί Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ Πατρός, τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου.

Εἰς τήν ἀπεγνωσμένην διαμαρτυρίαν τοῦ ἀσθενοῦς ἀνθρώπου, τοῦ ἐπί τριάκοντα καί ὀκτὼ ἔτη ἀναμένοντος καί εἰπόντος τῷ Ἰησοῦ: «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ βάλη με εἰς τήν κολυμβήθραν. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·

ἔγχειται, ἄρον τόν κράββατόν σου καί περιπάτει. Καί εὐθέως ἐγένετο ὑγιής ὁ ἄνθρωπος καί ἦρε τόν κράββατον αὐτοῦ καί περιεπάτει», (Ἰωάν. 5,7-9).

Τήν θεραπείαν ταύτην τοῦ παραλυτικοῦ ἀνθρώπου, ἐποίησεν ἐπιτακτικῶς διὰ τοῦ λόγου Του καί μόνον ὁ Ἰησοῦς, διὰ νά δείξῃ τήν κυριαρχικήν αὐτοῦ δύναμιν καί ἰσχύν, ὡς ἐρμηνεύει καί ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας. «Διατάσσει τό ἄρον τόν κράββατόν σου ὡς ὑπόμνημα τῆς τοῦ θεραπεύσαντος ἰσχύος τοῖς ὀρωμένοις ἐσομένου».

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν κυριαρχικήν δύναμιν καί ἰσχύν ἐπὶ τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς καί ἁμαρτίας ἐφάνέρωσεν ὁ Ἰησοῦς καί ὑπέδειξε πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις διὰ τῆς τριημέρου ταφῆς καί Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, ὡς λέγει καί ὁ μελωδός· «τοῖς ἐν Ἄδει καταβάς, Χριστός εὐηγγελίσαιτο· θαρσεῖτε, λέγων νῦν νενίκηκα, ἐγώ εἰμι ἡ Ἀνάστασις, ἐγώ ἡμᾶς ἀνοίξω, λύσας θανάτου τάς πύλας».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐθεράπευσε τόν παράλυτον λέγοντάς του· «ἔγχειται, ἄρον τόν κράββατόν σου καί περιπάτει», (Ἰωάν. 5,8). Τοῦτο ὅλον ἐγένετο διὰ νά ἀποδειχθῇ ὅτι πρόκειται περί θαύματος τῆς θείας δυνάμεως τοῦ Ἰησοῦ καί οὐχί περί φαντασίας, ὡς λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος: «οὐκ ἀνίστησι μόνον, ἀλλά καί τό κλινίδιον ἄραι κελεύει, ὥστε καί τό γιγνόμενον πιστώσασθαι θαῦμα καί μηδένα νομίσαι φαντασίαν εἶναι τό γεγεννημένον ἢ ὑπόκρισιν».

Τό ἐρώτημα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τόν παράλυτον, «θέλεις ὑγιής γενέσθαι;» (Ἰωάν. 5,6) ἔχει διαχρονικήν σημασίαν καί ἀπευθύνεται πρὸς πάντα ἄνθρωπον θέλοντα ὑγιῆ γενέσθαι.

Λέγομεν δε τοῦτο, διότι ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Θεός Λόγος ἐγένετο ἄνθρωπος καί περιεβλήθη τήν ἀνθρωπίνην ἡμῶν σάρκα, διὰ νά ἀπαλλάξῃ ἡμᾶς ἀπὸ τήν ἁμαρτίαν, τουτέστιν ἀπὸ τήν ἀσθένειαν καί συνεπῶς τήν «παράλυσιν» ἡμῶν.

Ἰδοὺ διὰ τί χαίρεται καί ἀγάλλεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὄντος σώματος καί ἡ κεφαλῆς, ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει Αὐτοῦ. Ἄς ἀκούσωμεν καί τοῦ μελωδοῦ λέγοντος: «Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τό κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ Αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καί ἐθέωσε διό ἀνυμνοῦμεν, αὐτόν εἰς τούς αἰῶνας».

Εἰς τοῦτο ἀποσκοπεῖ, δηλονότι τήν θέωσιν ἡμῶν, τό διὰ τῆς Ἐκκλησίας κάλεσμα τῆς ἀφάτου φιλανθρωπίας, δηλαδή τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τό ἴδιον αὐτοῦ πλάσμα τόν τετραυματισμένον ἄνθρωπον. Δι' ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους ἐχύθη τό θεῖον τοῦ Χριστοῦ αἷμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐθεμελιώθη ἡ Ἐκκλησία. Ἡ δέ Ἐκκλησία δέν πρέπει νά θεωρῇται κοσμικός ἢ κοινωνικός ὀργανισμός, ἀλλά πρωτίστως καί κυρίως θεραπευτήριον καί ἰατρεῖον τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν μέ τήν πλήρη ἔννοιαν τῆς λέξεως.

Ὡς θεραπευτήριον καί ἰατρεῖον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει πάντοτε ἀνοικτάς τάς πύλας αὐτῆς ἐν παντί καιρῷ καί πάσῃ ὥρᾳ πρὸς πάντας κατὰ τόν λόγον τοῦ Κυρίου: «Τόν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μή ἐκβάλω ἔξω», (Ἰωάν. 6,37) καί «οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους ἀλλά ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν» (Μάρκ. 2,17). Μέ ἄλλα λόγια ὁ Χριστός καλεῖ τούς ἁμαρτωλούς «οὐχ ἵνα μένωσιν ἁμαρτωλοί, ἀλλ' εἰς μετάνοιαν τουτέστιν ἵνα ἐπιστραφῶσιν», λέγει ὁ σχολιαστής ἅγιος Θεοφύλακτος.

Τοῦτο σημαίνει, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὑπάρχουν πολλοί ἄνθρωποι καί μάλιστα Χριστιανοί, οἱ ὅποιοι θεωροῦν τούς ἑαυτούς τους ὑγιεῖς καί μή ἔχοντας ἀνάγκην ἱατροῦ, δηλαδή τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ. Ἀλλ' ἰσχύει δι' αὐτούς ὅ,τι εἶπεν ὁ Κύριος διά τόν ἐπίσκοπον τῆς Λαοδικείας, ἐν τῇ ἀποκαλύψει τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καί θεολόγου Ἰωάννου: «Λέγεις ὅτι πλούσιος εἰμί καί οὐδενός χρειαν ἔχω καί οὐκ οἶδας ὅτι σύ εἶ ὁ ταλαίπωρος καί ὁ ἐλεεινός καί πτωχός καί τυφλός καί γυμνός» (Ἀποκ. Ἰωάν. 3,17). Καί ἀναλυτικώτερον· «Λέγεις ἐξ αἰτίας τῆς οἰήσεώς σου καί αὐταρεσκείας σου, ὅτι εἶμαι πλούσιος εἰς ἀρετάς καί δέν μου χρειάζεται τίποτε. Καί δέν γνωρίζεις ὅτι σύ εἶσαι ὁ πράγματι ταλαίπωρος καί ἐλεεινός καί πτωχός εἰς ἀρετήν καί τυφλός καί ἀσθενής, ὥστε νά μή βλέπεις τήν παραλελυμένην σου πνευματικήν κατάστασιν.

Ἡ σημερινή ἐόρτιος Πασχάλιος πανήγυρις τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας μᾶς καλεῖ διά στόματος τοῦ μελωδοῦ αὐτῆς νά γνωρίσωμεν τήν δύναμιν τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τοῦ ὑπέρ ἡμῶν σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ· «Χριστός γάρ ὁ Σωτήρ ἡμῶν ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς καί ἐκὼν ἐτάφη καί ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τοῦ σῶσαι τά σύμπαντα. Αὐτόν προσκυνήσωμεν».

Τοῦ γεγονότος τούτου πιστός μάρτυς καί κῆρυξ ἀνεδείχθη ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία μετά τοῦ μοναχικοῦ τάγματος τῆς Ἀγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, τῆς διατηρησάσης τά Πανάγια Προσκυνήματα διά μέσου τῶν αἰώνων, ὡς τόπου ἀγιασμοῦ καί πνευματικῆς ἀναψυχῆς, ἀλλά καί ὡς ἐγγύησιν τῆς Χριστιανικῆς παρουσίας ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ εἰδικώτερον καί ἐν τῇ Μέσῃ Ἀνατολῇ γενικώτερον.

Εὐχαριστήσωμεν τόν οἰκτίρμονα θεόν, Κύριον δέ ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν τόν ἐκ τῆς Ἀγνῆς Παρθένου καί θεοτόκου Μαρίας γεννηθέντα καί μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἶπωμεν: «Τήν ἐπί χρόνους πλείονας ἐξασθενοῦσαν δεινῶς ψυχὴν μου ὑπεράγαθε, ὡς τόν Παράλυτον πρίν, ὑγίασον· ὡς ἄν βηματίζω σου, τάς τρίβους, ἅς ἔδειξας τοῖς ποθοῦσι σε», Ἀμήν.

Χριστός Ἀνέστη!

Μετά τήν θείαν λειτουργίαν ἠκολούθησε τό κέρασμα εἰς τήν προσκειμένην τῷ ἱερῷ Ναῷ αἵθουσαν, εἰς ἣν ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησεν διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί, μεθ' ὃ καί μεσημβρινή τράπεζα:

«Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ, χαίρετε» (Φιλιπ. 4,4). «Καί ἡ εἰρήνη τοῦ θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν φρουρήσει τάς καρδίας ὑμῶν καί τά νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», (Φιλιπ. 4,47).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Σεβαστά μέλη τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Δόξαν καί εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν θεῷ καί Σωτῆρι ἡμῶν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ ἀξιῶσαντι ἡμᾶς συνεορτάσαι μεθ' ὑμῶν ἐν τῇ Πασχαλίῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου καθ' ἣν «χαρᾶς τά πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως τήν πεῖραν εἰληφότα».

Τήν χαράν ταύτην τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ κηρύττει διαπρυσίως ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων διά τοῦ Χριστεπωνύμου αὐτῆς εὐσεβοῦς ποιμνίου, τό ὅποιον

εἶναι διάσπαρτον εἰς τὴν ἁγίαν Γῆν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Γαλιλαίας, ἔνθα ἐνεφανίσθη ὁ Κύριος εἰς τοὺς μαθητάς αὐτοῦ παραγγείλας αὐτοῖς· «ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», (Ματθ. 28, 18-19).

Ἡ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς πᾶσα ἐξουσία, ἡ ὁποία ἐδόθη τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου τῆς ἁμαρτίας, Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐδόθη καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ ὁποία εἶναι τὸ μυστικόν σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ ἐξουσία δέ αὕτη δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλονότι τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο λέγει Κύριος· «πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφημία ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις· καὶ ὅς ἐάν εἴπῃ λόγον κατὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀφεθήσεται αὐτῷ. ὅς δ' ἂν εἴπῃ κατὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, οὐκ ἀφεθήσεται αὐτῷ οὔτε ἐν τῷ νῦν αἰῶνι οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι», (Ματθ. 12, 31-32).

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι πολλοὶ ἐπανίστανται κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, δηλονότι κατὰ τῶν μελῶν αὐτῆς τῶν Χριστιανῶν. Οἱ ἐπανιστάμενοι βεβαίως «οὐ γάρ οἶδασιν τί ποιοῦσιν» (Λουκ. 23, 24).

Ἡ κατ' ἐξοχὴν ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνεπῶς τῶν πιστῶν αὐτῆς μελῶν εἶναι ὁ Εὐαγγελισμός τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς συνδιαλλαγῆς, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς συγχωρήσεως ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἡ ἐκκλησία, ὡς εὐχαριστιακὴ καὶ λατρευτικὴ κοινότης ἐν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, εἶναι κατ' οὐσίαν ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ, ὡς παραγγέλλει καὶ ὁ μέγας τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος: «Προσεληλύθατε πόλει Θεοῦ ζῶντος», (Ἑβρ. 12, 22). Τοῦτο δέ σημαίνει, ὡς διδάσκει ὁ σοφὸς Παῦλος, ὅτι «ἡμῶν γάρ τό πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ οὗ καὶ Σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν» (Φιλιπ. 3,20) ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν.

Χριστὸς Ἀνέστη!»

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC"
returns="included" maximum_entity_count="500"]